

ATALANTA

Smjelu, hrabru i junačku djevojku Atalantu, koja se proslavila u lovu na kalidonskog vepra, izložio je njezin otac u pustoši odmah nakon rođenja jer je želio muško dijete. Rasplakano nejako djetesce pronašla je u samotnim gorama neka medvjedica kojoj su ubili mlade, uzela ga brižljivo i pomno u ralje i ponijela u svoju pećinu gdje ga je dojila svojim mlijekom. Kasnije su dijete našli lovci, uzeli ga sa sobom i othranili ga do stasite i pristale djevojke. Odrasla u hladovitim šumama Arkadije, Atalanta bijaše izvanredno snažna, jaka i brzonoga, a hitra poput najbrže košute. Zrak i sunce opalili joj lice i tijelo, ali njezina je ljepota blistala kao ljepota kakve šumske nimfe ili djevičanske božice Artemide. Tako ona življaše u gorskoj samoći neokaljana i ponosna te prezirno odbijaše udaju. Najveći joj užitak bijaše kad bi u trku kopljem dohvatila plemenita jelena. Izuzev u sjajnom i junačkom lovu na kalidonskog vepra učestvovala je i u mnogim drugim junačkim pothvatima u kojima bi svojom besprimjernom hrabrošću i izvanrednom smjelošću nerijetko posramila muškarce. Tako je svoj

udio uzela i na glasovitim bojnim igrama što ih je u Jolku priredio Pelijin sin u čast svoga umrlog oca. Ondje se žestoko rvala sa snažnim Pelejem i nadmašila ga u snazi i okretnosti, a naposljetku i pobijedila.

Kad je Atalanta kasnije pronašla svoje roditelje, stade je nagovarati njezin otac neka se već jednom uda za kojega valjanog i čestitog junaka. Ali Atalanta ne htjede o tome ni čuti. Zaziraše od bračnog jarma i stega bračne zajednice jer joj jednom bi prorečeno: "Samo ti bježi od muža, Atalanto, ali uteći mu nećeš!" Kako bi rastjerala nasrtljive prosce, što je stadoše prositi jedan za drugim, objavi da će poći samo za onoga koji je u brzini i vještini nadmaši u trčanju; ali koji joj u trci ne bude ravan i iza nje stigne na cilj, tome će nagrada biti neizbježna smrt. Unatoč tome teškom uvjetu što ga postavi prelijepa djevojka, prijavili se mnogobrojni natjecatelji: tolika bijaše moć njezine ljepote i nadaleko slavan glas njezina junaštva. Među radoznalim promatračima te neobične utrke bijaše i lijepi mladić Hipomen, koji je glasno korio ludost i bezumlje prosaca. Ali kad ugleda Atalantu u svem sjaju njezine ljepote, ljupkosti i dražesti, zanijem i ovako reče u sebi:

— Oprostite mi svi vi koje sam maloprije na glas korio! U trenu kada stadoh tako govoriti, nisam još poznao nagradu zbog koje na kocku stavljate i svoj život i svoju čast.

Utrka započe. Smiona i okretna Atalanta, unaprijed sigurna u pobjedu, pusti prosce da dio puta prije nje krenu, a onda poletje munjevito nalik strijeli, odapetoj s napeta luka. Kretnja još poveća draž i privlačnost njezine ljepote. I gle, već se klićući pojavila na cilju, a daleko iza nje zaostali pobijedeni i nadvladani trkači, koji nato stadoše uzdišući primati već predviđenu kaznu.

Tada na trkalište stupi Hipomen i klikne:

— Zašto, Atalanto, težiš za tako dostiživom i lakom pobjedom mjereći se sa sporima? Dođi i ogledaj se sa mnom! Ako mi sretan udes udijeli sjajnu pobjedu, znaj da nećeš biti žena neznatnu junaku: ja sam Hipomen, sin Megarejev, praunuk Posejdonov! Ako podlegnem u natjecanju, tvoja će slava biti to veća što si pobijedila Hipomena.

Atalanta se nježno zagleda govorniku u prekrasno lice te ovako reče:

— Stasiti mladiću, odustani od svoje smjele namjere! Žao mi je tvoje mladosti, stasitosti i gordosti, činiš mi se plemenitim i dobra srca. Svaka djevojka smatrat će se sretnom ako se sa mnom upustiš u ovu utrku, jer ne mogu podnijeti sramotu da budem pobijedena.

Tako reče gledajući uzbuđeno krasnoga mladića, a nije ni primijetila da su joj nježni osjećaji i ljubav već ranili srce. A Hipomen se potajno stade moliti božici ljubavi:

— Sveta Afrodito, pomози milostivo mome pothvatu jer ga iz ljubavi počinjam!

Božica usliša njegovu smjernu molitvu. Na otoku Cipru uzbere tri sjajne zlatne jabuke s čudesnoga stabla, pristupi Hipomenu, dade mu dragocjeno voće i pouči ga kako da ga upotrijebi. Tada započe druga utrka, trublja odjekne i propara svojim zvukom uzduh, i Hipomen pojuri prvi. Ohrabren povicima gledatelja i svih znatiželjnika što promatrahu utrku, napregne sve svoje snage, ali još bijaše daleko od cilja, a već mu stasita i okretna Atalanta bijaše tik za petama. U taj tren ispusti jednu zlatnu jabuku Afroditinu. I gle, djevojka se u tren iznenadi, primami je sjajno voće što se našlo na putu njezinu trku, sagnu se usporivši trčanje i začudeno podiže zlatnu jabuku. Mladić uto iznova odmače naprijed, a kad ga Atalanta opet sustiže, baci on drugu zlatnu jabuku na put trkališta. Djevojka i opet ne

uzmogne odoljeti ovako blistavoj napasti, a Hipomen stade juriti sve bliže k cilju.

— Sad je trenutak da mi pomogneš, milostiva božice!
— pomoli se u trku ispustivši i posljednju čudotvornu jabuku.

Djevojka po treći put zastane, i dok sa zemlje podizaše čudotvorno zlatno voće, stiže okretni Hipomen na kraj staze trkališta, burno pozdravljen od razdraganog mnoštva kao pobjednik. Rado se, kažu, djevojka udala za krasnog mladića, i nikada nije bilo nježnijeg para od Hipomena i Atalante. Iz njihova braka rodio se sin, lijep i mio kao i njegovi roditelji. To bijaše Partenopej, kojeg kasnije snade slavna smrt pod Tebom.

